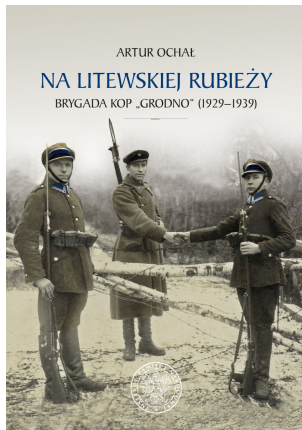

Instytut Pamięci Narodowej

Źródło: <http://ipn.gov.pl/pl/publikacje/zapowiedzi-wydawnicze-i/36739,Zapowiedzi-wydawnicze-IPN.html>
Wygenerowano: Sobota, 19 sierpnia 2017, 09:14

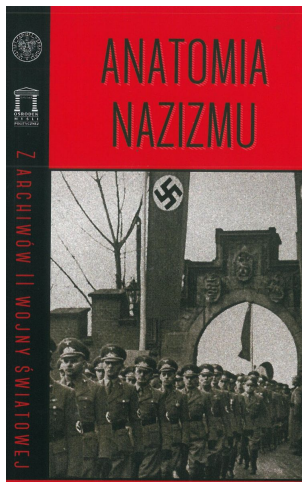

Artur Ochał, *Na litewskiej rubieży. Brygada Korpusu Ochrony Pogranicza „Grodno” (1929–1939)*, Warszawa 2017, ISBN 978-83-8098-148-5
We wrześniu 1924 r. w związku z trudną sytuacją w zakresie bezpieczeństwa na Kresach Wschodnich II Rzeczypospolitej utworzony został Korpus Ochrony Pogranicza. Była to specjalna formacja wojskowa powołana do ochrony granicy państwowej i bezpieczeństwa publicznego na pograniczu, podlegała w czasie pokoju Ministerstwu Spraw Wewnętrznych, a pod względem wojskowym i wojennym – Ministerstwu Spraw Wojskowych. Służbę w Korpusie pełnili oficerowie i podoficerowie oraz szeregowcy służby czynnej, czasowo przydzieleni z różnych jednostek armii. W latach 1924–1927 oddziały KOP stopniowo przejęły całkowitą ochronę granicy polsko-radzieckiej, polsko-łotewskiej i polsko-litewskiej oraz niewielkich fragmentów granic polsko-niemieckiej i polsko-rumuńskiej, a w 1939 r. także granicę polsko-węgierską. Głównym celem książki jest analiza dziejów Brygady KOP „Grodno”, przedstawienie genezy jej utworzenia w lipcu 1929 r., procesu formowania, struktury i kolejnych zmian, a także obsady kierowniczej podczas realizacji najważniejszych zadań w ochronie granic polsko-litewskiej i fragmentu polsko-niemieckiej oraz przygotowań do ewentualnego konfliktu zbrojnego.

Mariusz Bechta, Wojciech J. Muszyński, *Przeciwko Pax Sovietica. Narodowe Zjednoczenie Wojskowe i struktury polityczne ruchu narodowego wobec reżimu komunistycznego 1944–19956*, Warszawa 2017, (seria „Monografie”, t. 122), ISBN 978-83-8098-102-7
Monografia ukazuje dzieje Narodowego Zjednoczenia Wojskowego, największej, obok Zrzeszenia Wolność i Niezawisłość, organizacji polskiego podziemia antykomunistycznego. NZW było bezpośrednią kontynuacją konspiracji narodowej z okresu okupacji niemieckiej. Skupiało ok. 40 tys. żołnierzy. Najliczniejsze struktury działały na Białostocczyźnie, Północnym Mazowszu i Podkarpaciu – tam też walczyło najwięcej oddziałów leśnych, liczących ponad 7 tys. żołnierzy. W 1945 r. narodowa partyzantka kontrolowała duże połacie kraju, ciesząc się poparciem ludności i zwalczając komunistyczny aparat terroru oraz pospolitą przestępczość. Mimo iż Komenda Główna NZW została rozbita w 1946 r., to struktury terenowe prowadziły walkę z reżimem komunistycznym do początku lat pięćdziesiątych.

Dr Mariusz Bechta – historyk, pracownik naukowy IPN, redaktor naczelny pisma „Templum Novum”, zajmuje się historią polityczną Polski w XX wieku ze szczególnym uwzględnieniem tożsamości historycznej Podlasia. Dr Wojciech J. Muszyński – historyk, pracownik naukowy IPN, redaktor naczelny naukowego pisma historycznego „Glaukopis”, badacz dziejów najnowszych Polski, stosunków polsko-żydowskich i historii wojskowości. Publikacja w ramach centralnego projektu badawczego IPN „Podziemie niepodległościowe w Polsce 1944–1956”

Anatomia nazizmu, red. Filip Musiał, Instytut Pamięci Narodowej, Ośrodek Myśli Politycznej, Kraków 2016, 168 s. (seria „Z archiwów II wojny światowej”, t. 3), ISBN 978-83-64753-62-6

Oddawany w ręce Czytelników 3. tomik z serii „Z archiwów II wojny światowej” jest nie tylko próbą spojrzenia na wybrane wydarzenia światowego konfliktu sprzed siedemdziesięciu lat, ale także przyjrzenia się głębszym warstwom totalitarnego nazizmu. Co kierowało ludźmi popierającymi nazistowski reżim? Jaka była geneza nazistowskiej ideologii i jak uzasadniano przed masami jej słuszność? Czy nazizm popierano „z wiary”, czy „z konieczności”? Jak wyglądał codzienny terror wobec podbitej przez Niemców ludności? Jak Niemcy rozliczyły swą nazistowską przeszłość? Na te i na inne pytania odpowiadają w zamieszczonych w tym tomie tekstach pracownicy krakowskiego oddziału Instytutu Pamięci Narodowej, uwzględniając także tematy często pomijane w opisie totalitarnej III Rzeszy Niemieckiej.

Sebastian Ligarski, *W kleszczach totalitaryzmów. Księżdz Romana Gradolewskiego i ojca Jacka Hoszyckiego życiorysy niedopowiedziane*, Warszawa 2017, (seria „Monografie”, t. 123), ISBN 978-83-8098-115-7

W 1949 r. władze komunistyczne przystąpiły do kolejnej fazy walki z Kościołem katolickim w Polsce. Do szkalowania Kościoła wykorzystano list papieża Piusa XII do biskupów niemieckich, cud lubelski oraz dekret Świętego Oficjum o ekskomunice członków partii komunistycznych. W całym kraju mnożyły się akty terroru przeciwko księżom, w prasie trwała nieustanna nagonka na wyższych hierarchów, a przed sądami wojskowymi oraz powszechnymi stawali kolejni duchowni oskarżani o współpracę z gestapo i przynależność do tzw. reakcyjnego podziemia. W tej „ofensywie” przeciw Kościołowi (jeśli użyć sformułowania Julii Brystygiel, głównego „architekta” walki z Kościołem) sięgano po różne środki deprecjonowania duchowieństwa w oczach społeczeństwa, przede wszystkim oskarżano jego członków o kolaborację z okupantem niemieckim. Przypadek ks. Romana Gradolewskiego i ojca Jacka Hoszyckiego nie był odosobniony, lecz dokładnie został wpisany w toczącą się w tym okresie walkę o „rząd dusz” w powojennej Polsce.